

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Mark Twain

Print și
cerșetor

Traducere din engleză:
Alexandra Fenoghen
Ilustrații: Dumitru Iazan

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Samuel Langhorne Clemens (Mark Twain) 5-6

•••••

Faceți cunoștință cu personajele 9

•••••

Capitolul 1

Nașterea prințului și a lui Tom 10-16

•••••

Capitolul 2

Întâlnirea lui Tom cu prințul 17-27

•••••

Capitolul 3

Tom aristocrat 28-35

•••••

Capitolul 4

Primul prânz al lui Tom la palat 36-42

•••••

Capitolul 5

Chinurile prințului 43-49

•••••

Capitolul 6

Prințul și dispariția sa 50-58

•••••

Capitolul 7

Tom rege 59-65

Capitolul 8

Fu-Fu întâiul 66-80

.....

Capitolul 9

Prințul și vagabonzii 81-84

.....

Capitolul 10

Hendon Hall 85-91

.....

Capitolul 11

La închisoare 92-96

.....

Capitolul 12

Sacrificiul 97-104

.....

Capitolul 13

Spre Londra 105-110

.....

Capitolul 14

Bucuriile lui Tom Canty la palat 111-114

.....

Capitolul 15

Hoinărind prin Londra 115-119

.....

Capitolul 16

Eduard rege 120-133

Capitolul 1

Nașterea prințului și a lui Tom

În a doua jumătate a secolului al șaisprezecelea, în vechiul oraș al Londrei, într-o familie săracă pe nume Canty, s-a născut un băiat. Familia nu-l dorea. În aceeași zi, un alt copil englez a văzut lumina zilei într-o familie bogată, pe nume Tudor. Aceasta, împreună cu întreaga Anglie, îl dorise foarte mult, pentru că era prințul regatului lor. Lumea nu s-a dus la muncă, ci a sărbătorit nașterea prințului chefuind, dansând și cântând. În întreaga Anglie nu se vorbea decât despre noul născut, Eduard Tudor, prinț de Wales, care stătea culcat în pătuțul său, înfășat în satin și mătăsurii, fără să aibă habar despre toată hărmălaia din jurul său. Dar nimeni nu zicea o vorbă despre celălalt copilăș, Tom Canty, înfășat în zdrențele sale sărăcăcioase.

La câțiva ani după această întâmplare, Londra împlinea o mie cinci sute de ani de existență. Pentru vremea aceea, Londra era un oraș mare și avea o sută de mii de locuitori. Străzile orașului erau foarte înguste, întortocheate și murdare, în special în partea unde locuia Tom Canty, nu departe de Podul Londrei. Casele erau de lemn, cu al doilea cat ieșind în afară

peste primul, iar al treilea parcă arătându-și coatele din spatele celui de-al doilea. Scheletele de rezistență ale caselor erau din traverse puternice încrucișate, cu material trainic între ele, acoperite cu tencuială. Traversele erau vopsite cu roșu sau albastru, sau negru, în funcție de gustul proprietarului. Ferestrele erau înguste, cu ochiuri mici de geam în formă de romb, și, prinse în balamale, ca ușile, se deschideau în afară. Casa în care locuia tatăl lui Tom era în capătul unei fundături murdare numite Curtea Gunoaielor, dincolo de Pudding Lane. Era mică, prăpădită și șubredă, dar în ea trăiau înghesuite o droaie de familii din cale afară de nevoiașe. Liota lui Canty ocupa o odaie la al treilea cat. Mama și tatăl dormeau pe un soi de laviță într-un colț; dar Tom, bunica lui și cele două surori, Bet și Nan, aveau la dispoziție toată podeaua și puteau dormi oriunde doreau. Gemenele Bet și Nan aveau cincisprezece ani. Erau fete cu inimă bună, dar nespălate, îmbrăcate în zdrențe și profund ignorante. La fel era și mama lor. În schimb, tatăl și bunica se îmbătau ori de câte ori aveau prilejul, apoi se încăierau între ei sau cu oricine le ieșea în cale. John Canty era hoț, iar maică-sa cerșetoare. Făcuseră cerșetori și din copii, pe când hoția nu se prinsese de ei.

Printre locatarii casei era și un preot bătrân, cu inimă bună, pe care regele îl izgonise din casa în care locuise, dându-i o pensie de câțiva bănuți, și acesta obișnuia să-i ia deoparte pe copii și să-i învețe în tai-

nă lucruri bune. Părintele Andrew îl învățase pe Tom să citească, să scrie și puțină latină. Întreaga Curte a Gunoaielor era un viespar asemănător casei lui Cauty. Beția, dezmațul și încăierările erau ceva obișnuit în fiecare noapte și aproape cât era noaptea de lungă. Capetele sparte erau acolo ceva la fel de obișnuit ca și foamea. Și totuși micul Tom nu era nefericit. O ducea greu, dar nu-și dădea seama de asta. Așa trăiau toți băieții din Curtea Gunoaielor, prin urmare, el își închipuia că așa era normal și bine. Când se întorcea noaptea acasă de la cerșit cu mâinile goale, știa că taică-su o să-l înjure și-o să-l snopească în bătaie, iar după aceea o să continue bunică-sa. În schimb, mama lui, lihnită de foame, se va strecura tiptil până la el și-i va da ceva de mâncare.

Dar Tom o ducea totuși destul de bine, în special pe timpul verii. Cerșea doar atât cât să scape de bătaie. Vechile povești fermecate și legendele părintelui Andrew despre uriași și zâne, pitici și duhuri, despre castele vrăjite, regi și prinți falnici îl încântau pe Tom. Cu timpul, în capul lui se adunară o mulțime de asemenea lucruri minunate și băiatul își dorea să întâlnească un prinț adevărat, să-l vadă cu ochii lui. Citea adesea din cărțile vechi ale preotului și-l ruga să i le explice și să-i dea mai multe lămuriri. Treptat, lecturile și visurile acestea îi schimbară oarecum felul de-a fi.

Primăvara Tom găsea întotdeauna pe unde să caște gura în cartierul Cheapside și prin bazaruri; uneori

el și tot restul Londrei aveau ocazia să vadă o paradă militară, când vreun nefericit de vază era dus prizonier spre închisoarea din Turnul Londrei, pe jos sau cu barca. Într-o zi de vară a văzut-o pe sărmana Anne Askew și încă trei bărbați arzând pe rug la Smithfield și a auzit un fost episcop ținându-le o predică, care nu l-a interesat deloc. Cu timpul, lecturile și visurile lui Tom despre viața prinților avură un efect atât de puternic asupra lui, încât băiatul, fără să-și dea seama, începu să facă pe prințul.

Băieții le povestiră adulților despre comportamentul lui Tom și aceștia începură la rândul lor să discute despre Tom Canty, considerându-l o ființă foarte talentată și neobișnuită. Oamenii în toată firea veneau la Tom cu problemele lor pentru a găsi o rezolvare și rămâneau adesea uimiți de judecata băiatului și de înțelepciunea deciziilor sale. Devenise astfel un erou pentru toți cei care-l cunoșteau, în afară de familia lui, singurii care nu vedeau nimic deosebit în băiat. După o vreme, Tom organizează în taină o curte regală! El era prințul; tovarășii lui preferați jucau rolul străjerilor, șambelanilor, scutierilor, lorzilor și doamnelor din suită și al familiei regale. În fiecare zi, falsul prinț era întâmpinat cu o ceremonie complicată, împrumutată de Tom din lecturile sale romantice. În fiecare zi, treburile importante ale acestui regat inventat erau dezbătute în consiliul regal și în fiecare zi Înălțimea Sa inventată emitea decrete pentru imaginările sale oștiri, flote și viceregi. După